

רבי ישמעאל פרק שישי מנחות

י"א מ"י פ"ו מלכות ממדין
ומפסוק ה"ו [כז]:
י"ב ב מ"י שם אלכס כב
טו"ש"ע א"ח כ"י מטע
טע"ף ז:
י"ג ב ד ה מ"י שם אלכס י"ב:
כ ב מ"י שם שפ"ו מלכות
כמ"ס אלכס ג:

לענין רש"י
פלי"ל. מהבט.

שיטה מקובצת

[א] מה ללול רגל ותחלת רגל ויש רגל אחריה אף כאן יום שתהא תחלת רגל אחריה ואם כדברי היתוסים פעמים שאין רגל אחריה ויהיה ממוחת השבת לאחר הרגל והיא רגל יום טוב הראשון בראשון ורביעי של פסח בשבת: [ב] שאהא מונה [מבערב] וא כידר והואר נמוק: [ג] בר מתי: חיבת מותרת נמוק: [ד] משיחא: חיבת מתי נמוק: [ה] לעוה ומהבהבו חיבת והו נמוק: [ו] כבני חיבת והו נמוק: [ז] כבני חיבת והו נמוק: [ח] סני דלא להו בליה חיבת והו נמוק: [ט] סני דלא להו קודם פריה: [י] הביאבס פסיהו מקמי הבאה שפיר דמי דהא: [יא] חיבת מתי נמוק: [יב] נמאי דכברייא בתיא: [יג] יום טוב ראשון: [יד] קבוע והיינו יום כ"א ניסן: [טו] דאע"ג דאם חל פסח באחד בשבת מכונין ער: [טז] חמיש בהגן וחיבת גין נמוק: [יז] חזי ליה לירידה האי פרכא מאי דקאמר צא ובדוק כ"י הא איכא למפרך נמי דלאו בשבת פסח אלא ממיא דיום טוב ראשון ודלמא יום טוב אחרון והיינו דקאמר וער: [יח] שוביטין אותה: [יט] שוביטין של הקליפה: [כ] על עני:

כתוב אחד אומר ששת ימים תאכל מצות. צדוק ערבי פסקים (פסקים ק). לרש משנייה מה שציעי רשות אף ששה רשות משום דתמידי וציוס השציעי וצדוק פרק שני דמגילה (דף י"ח). נמי דרשין מה שציעי עזור אף כולן עזורים ושמה תרתי משעת מיניה: **ואימתי** שירצה יביא. וזהו דלמצי כרמל דלפי מרחוק לא

מיימי משום כרמל היינו למנוה: **דלית** דהו פיראב. אע"ג דלפטריק נמי לרצי שמעון ז"ר אלעזר מה שציעי רשות דכפרישית כולה שמעין: **וכר** למקדש הוא. נראה דצדוק משיכה יכול לצדק ואין צריך להמנין עד שיהא רגל ודאי לילה כיון שהוא ספיקא דרבינן ועוד אומנן דלפילו ציוס סמוך לחשיכה עדיף משום תמימות דאלמתינן לעיל ואין נראה והיכא דשכח לטפור צלילה פסק צה"ג שסופר ציוס וכן וכן נראה ממוך סתם מתניין דסוף פירקין (דף ע"ב). דתנן מנחות צלילה לקזור ואם נקצר ציוס כשר אצל נראה לר"ט עיקר דרך סתמא דמתניין דפרק שני דמגילה (דף כ"ג): ומיימי לה צדוק פירקין (דף ע"ב). דהיכא כשר לקרית סתומן כו' ודייקין מינה דקמתי לילה דומיא דיום מה דיוס צלילה לא אף קלן צלילה ציוס לא ואמרינן צריס מועד קמתי (דף ג): ר"ג וצית דינו נמנו על א' ב' שלשה פרקים הללו והמירוס ומסיק רב אשי הסם דסדר לה כרצי ישמעאל דלרשי מה חריש רשות אף קליר רשות ילך אצט העומר שהוא מנזה ודמיא אצט ופיון דדמיא שבת אץ נקצר אלף צלילה דלמנוס צדוק פירקין ועוד דרבי יוחנן דלמר (פס ד) עשר נטיעות הלכה למשה מסיני סדר לה כר' ישמעאל דלרשי מה חריש רשות ודמי שבת עוד חשיב כ"י האי גוגלה הלכהא פסיקתא דהגול קמא (צ"ק ק). וצפ"ק דע"ו (דף ג). גמי כל המשנה ידו על התחמונה ומייה אץ כל קך ראייה משס דלון הלכה לגמרי כאותה משנה דקמתי הסם ואל החור צו ידו על התחמונה ואל הלכה קן דלמנוס צדוק דלמונין (צ"מ ע): ועיקר מילתא לא סמיך הסם אלף דהו מלוקט ואחר כך סתם ומהא דמויק צדוק פירקין (דף ע"ב). רצי אלעזר צרבי שמעון דלמר נקצר שלף כמנונו פסול כר' עקיבא דלמר כל מלאכה שאי אפשר כו' אץ ראייה דאע"ג דקיימין לן כר"ע הא מסקינן דתע' פסקהו דלמנוס גדלות שואה הפסיק יוס אחד ולא ספר שז אינו סופר משום דבעל תמימות ומימה גדולה הוא ולא יתכן ו:

כרמל [ויקרא ג]: שלש עשרה נפה. מפרש בללו מנחות [למקן עו]: צדקה בנסה צדקה: ומייב בבלה. דמיוז חלה היינו וגלגול דיעקב וגלגול של זו ציד דיעוט הוא לאחר שפנדס: ופטור מן המעשרות. דמירוח הוא ציד הקדש ומירוח הקדש פטור מן המעשר דמפרש בגמרא [ע"ז]: רצי עקיבא אומר כו'. מפרש בגמרא [שס]: גמ' זה אביב. כלומר ראשית קציר: אץ

וכי נאמר ממחרת ו' שנה שצדוק הפסח. דלמד שצדוק של פסח תמחיל ליונות: וכל השנה מלאה שבתות. ור"ט שנת ממש לא וצדוק איזה שנת אלף ודאי י"ט [של פסח] הוא: מזה שאי אהא יכול לאכולה שבת מן החדש אהא יכול לאכולה שנה ומתין דל לאחר השבת נמולת

מבטל מקרא זה כגון חל פסח שני שצבת ולא תציל עומר עד לאחר השבת נמולת שלף תאכל מנה חדש אלף אותו יוס לדזו: **מיום הביאבס**. הכי משמע משיגיע ממחרת השבת דהוא יוס הביאבס והוכשרה ספירה משעה שתרצה אס צו ציוס אס ממר: **למנוד לומר מהפח חרמש**. משמע לאחר לקירה וקודם הנזה תחל לספור: **ה' מיום הביאבס**. דמשמע לא הוכשרה ספירה אלף משיגיע יוס הנזה: **אי מיום הביאבס**. דלרשין השתה דלשמן וקוצבו כאלד יכול דקירה לא כגי ה' [ו] טלול מקמי ספירה כדמכרי (דברים טו) מהחל חרמש וגו' (ה) והנזה ציוס דמכרי (ויקרא כג) מיום הביאבס [א] וקירה מקמי הנזה דציוס דהא מיום הביאבס כמיז ולא משעת הביאבס [א] כמיז וכיון דמשהכ מבערב יוס הביאבס הוא: (ס) **טרי דרבי יא' וספריא**. היינו ועוד **ספרי יוס יר"ש** צן אלעזר: **אי מדרבן יוחנן [צ"ז]**. דליף משעז שצבת וחמשים יוס שהוא דוד קרא אמר ליה וד קרא אמר שצבת מיצעי ליה לכדאשי: **אי מדרבי אליעזר**. דלמר תלויה צבית דין נהי דלפיקמיה משנת ממש אלף מנתי דממחרת יוס יב' [א] חשון מונה דלמח מ"ט אחרון יב' לר' יהושע דלמר סמוך לצביה ניכרת דלמח מיום טוב אחרון קאמר קרא דהו נמי היכר קצוע [א] הוא יוס כ"א לניסן לעולם: **דלמח חמשים**. מיום שמתחיל למנות דהיינו אחר השבת לצר משיחא דלף על גב ד' דל פסח בלמד שצבת עד אחד שצבת האחר דהו יו' ג' צדוק שית לא איכפס לן דקרא לא כציו אלף מיומא דמתחילין למיימי. האי דנקט שית לאו דוקא אלף סוף מילתא דר' יוסי צר יהודה נקט: **ר' יוסי נמי סוף [וישג' ד] פירכא** והיינו דקאמר **ועוד: אמימר מני יומי ולא שצובי אחר**. האי מנייה דמשהא לאו חוצה הוא דהא ליכא עומר אלף זכר למקדש צעלמח הוא הלכך ציומי סגי: **מתני' ומהסבין**. עזורה בשביל: **וחמסי אומריס**. תמחלה חובטין אותו ולא כדרך תנאה יצשה שחובטין [א] אותן בתמל שקורין פלי"ל אלף צבניס למס וצקולתות צקלת של כרוב כדי שלף יתמעך ואח"כ מקיימין צו מלות קלי: **נוטין אותו כצבוב**. כלי של תמחא זה שמו: של גרוסות. שלף היו טוחנות דק אלף ענה [ס] שכן דרך הסולת: וגרוסות היינו לשון גריסין שטומנין צהן פולין ואין מולאה אלף הקליפה צנפה מהגרעינין [ח] בעגמין שאס יטמונו עם הסולת ועל סך קקראת גרש דמיוז חלה היינו וגלגול דיעקב וגלגול של זו ציד דיעוט הוא לאחר שפנדס: ופטור מן המעשרות. דמירוח הוא ציד הקדש ומירוח הקדש פטור מן המעשר דמפרש בגמרא [ע"ז]: רצי עקיבא אומר כו'. מפרש בגמרא [שס]: גמ' זה אביב. כלומר ראשית קציר: אץ

[ה] מנלה כה' (ג) דר"ה ה' ע"ש תרגו' י' (א) י"א ללא היה מקמי כ"י מיום הביאבס וספירה דקמתי בלחה צדוק אף על גב דמיום הביאבס מקמי כמיז דמשעת אחר מיום הביאבס מיז ולא משעת מילתא כיון דמשהכ מבערב יוס הביאבס הוא דהו יוס אחר הלילה. י"ח צמס י"י (ד) י"א ליה לר"ה (ס) י"א צמס דרך הכולת ואין מולאה אלף הקליפה צנפה מהגרעינין בעגמין כ"י צנפה עם הסולת וגרוסות היינו לשון אץ כפי פולין ועל סך קך קראת גרש כרמל (ו) י"א ע"ש פרקים הללו ועלמס ומקום כ"י. י"ק. (ז) וענין מ"ס מילתא כ"י ד"ה כל הלילה:

תורה אור השלם

- ישעיה ימים תאכל מצות וימים השביעי עצרת לך אלקיך לא תעשה מלאכה: דברים טו ח
- שבעת ימים מצות האכילי אף ביום הראשון תחבינו שאר מקובליה כי לכל תמין במוחה דקושט הווא משיראל מיום הראשון עד יום השביעי: שמות כו ט
- והתרתם לכם מקצות השבת מיום הביאבס את עמר התנופה שבע שבתות ומתרת התיקין: ויקרא כג טו
- שבעה שבעת חספר לך מחרתי חריש בקמה תחל לקצר שבעה שבעות: דברים טו ט

הנהגות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה קליה וכו' ממש גוי' ה"ה ודמי' כ"י מ"ה והנחה וכו' הביאבס וספירה ראשון למס ממוחת השבת ויביאבס ויחילי אפילו לאחר ד' ימים: וספר [ויביא] ביום שמתחיל לספור ביום. א' מדרבן יוחנן ויבא דילמא להכי כתב דמבערב חספר חמישה ושבוע שבעות חספר לך לכריאבי אהא: חרי נמאי בתראי (נמי) דבתיא: [נמי] לית להו פרכא: ר' יוסי דקאמר ועוד ר' שמוען כן אליעזר. זכר למקדש הוא דקא עבדינן ויבכי כגמ' וחי' אבניס ובקולותה של כרוב. חובטין את הדגן מן השק משה שהן דבר וקן אץ תלן כובד: כרי שלף יתמעך. ויהא נוח להשיך קליפתו: נתנוהו לעזורים של עומר לאביב כלי של נמח להחיים של גרוסות כדי להשיך קליפתו: והואר שמותי על העשירין נפדה וחיבי בחלה מפני שבילגל סיטה כשהיא חולין ופטור מן המעשרות מפני שפירוח הכרי היה כשהוא הקדש ופטור: אביב זה אביב כממענו מן המבורכ: וחי'א

רבינו גרשום

אהא יכול לאכולה שנת ימי הפסח מן החדש לפי שהקורב העומר ביום ראשון [של חודש] וחיבי וספרתם לכם ממוחת השבת ויביאבס ויחילי אפילו לאחר ד' ימים: וספר [ויביא] ביום שמתחיל לספור ביום. א' מדרבן יוחנן ויבא דילמא להכי כתב דמבערב חספר חמישה ושבוע שבעות חספר לך לכריאבי אהא: חרי נמאי בתראי (נמי) דבתיא: [נמי] לית להו פרכא: ר' יוסי דקאמר ועוד ר' שמוען כן אליעזר. זכר למקדש הוא דקא עבדינן ויבכי כגמ' וחי' אבניס ובקולותה של כרוב. חובטין את הדגן מן השק משה שהן דבר וקן אץ תלן כובד: כרי שלף יתמעך. ויהא נוח להשיך קליפתו: נתנוהו לעזורים של עומר לאביב כלי של נמח להחיים של גרוסות כדי להשיך קליפתו: והואר שמותי על העשירין נפדה וחיבי בחלה מפני שבילגל סיטה כשהיא חולין ופטור מן המעשרות מפני שפירוח הכרי היה כשהוא הקדש ופטור: אביב זה אביב כממענו מן המבורכ: וחי'א